

Jsou dvě divadla a dejme tomu, že obě hrají stejnou hru. V jednom z nich je na jevišti spousta pohybu, všichni herci se svíjejí. V druhém divadle se herci chovají tiše, jako by nic nedělali, a divák, bůhví proč, je vzrušen, stane se spoluúčinkujícím tohoto představení. Já jsem pro to druhé divadlo.

L. LEONOV

O dvou úkolech ochotnické dramaturgie

Pokud pamatují, objevovali se čeští dramatici na všech posledních Jiráskových Hronovech, až už v počtu větším či menším, oficiálně i jen tak ze zvědavosti, či z opravdového zájmu. Pokud pamatují, vždycky jim také ochotnická diplomatička či otevřeně, více nebo méně slušně vytýkali, že jejich hry nelze hrát, že by měli psát jinak. Kdybych to měl vyjádřit lapidárně, řekl bych, že ochotníci na Hronovech autorům nebo na autory nadávali. Proto mě ani nejružnější formy setkání dramatiků s ochotníky na letošním Hronovu příliš nepřekvapily, i když si myslím, že tu a tam by v našich řadách neškodilo více samozřejmě slušnosti, kterou sami právem požadujeme od svých kritiků.

Ale z jedné věci mám přece radost. Když (ne příliš dávno) nadávali ochotníci českým dramatikům, protože nechtěli hrát jejich hry a hledali argumenty pro svou obhajobu. Dneska jim nadávají proto, že je chtějí hrát a jejich nedostatky je opravdu mrzí. To je ten kvalitativní skok ochotnické dramaturgie směrem k současnosti, který je nejpozitivnějším výsledkem posledního roku práce v celoochotnickém měřítku.

Právě během posledních deseti měsíců jsme svedky zjevu, že naše současná hra ovládá ochotnické jeviště, že se už nehraje jenom z povinnosti, ale z potřeby, že bývá zařazována i mimo soutěž a že na ní dokonce chodí diváci. A často raději než na Chudáka manžela nebo Mirandolína. O uvedení současného autora se dokonce diskutuje v souborech, které byly po deset let přesvědčeny, že česká dramatická literatura skončila Karlem Čapkem. Když se letos vybíralo pro Hronov, byla u úspěšných souborů nouze o klasiku. To znamená uspokojení stavu, o němž jsme před takovými třemi lety jen potichu snili.

Ale abych to nepřeháněl – vyhráno na této frontě ještě není. Popsal jsem proces, který zatím charakterizuje převážně dramaturgii úspěšnějších souborů (a ne ještě všech), zdaleka ne např. vesnických. První úkol ochotnické dramaturgie nyní zní rozšířit tento proces na celou frontu, z dílčích úspěchů udělat generální vítězství současnosti na ochotnických prknech. Potřebovali bychom brzy ale vesnické soubory. Pak by nebyl úkol za takové dva roky nesplnitelný. A je ovšem samozřejmé, že repertoár XXIX. Jiráskova Hronova se snaží být v tomto úsilí o budoucí plně vítěznou současnost kompasem.

Kompas letošního Hronova ukazuje ještě druhým směrem – k druhému úkolu ochotnické drama-

turgie. Pokouší se objevovat nové hry i formy ochotnické práce. To je pochopitelně riskantnější než omílání starého, je to cesta, na níž se často upadne. A přece se tudy musí jít, jinudy to nejde. Kdyby naše ochotnické hnutí setrvalo na starých formách práce, nemohlo by plnit své nové úkoly, nutně by stagnovalo. Podle mého názoru je situace přímo kritická. Když si pozorně prostudujete výkazy Dilia, s hrůzou zjistíte, že několik tisíc ochotnických souborů neúnavně a do omrzení hraje jen několik desítek všeobecně známých her. Když poznáte situaci v terénu, zjistíte, že bezhlavě kopírování (ovšem nejen dramaturgické, ale i reprodukční) je nadále ochotnickou vlastností číslo 1. Když si pak k tomu ještě uvědomíte, že ochotnické divadlo by mělo patřit do svazku umělecké tvořivosti, snad spíše pochopíte můj názor, že jsme se v současné ochotnické dramaturgii dostali do situace, kdy je nám potřebnější velká porážka souborů usilujících objevit něco nového než malé vítězství na staré cestě. Příkladem řečeno: mně jsou milejší Zelené pustiny se všemi nedostatky textu i provedení než desítky inscenací Casonovy hry Stromy umírají vstoj v technicky výspělné, ale konvenčním provedení mnoha našich tzv. špičkových souborů.

Druhý úkol ovšem neznaméná jen uvádět nehrané texty, nýbrž i vyslovovat se inscenací aktuálně, nově k hrám třeba notoricky známým, znamená dále např. novátorství vyjadřovacích jevištních prostředků nebo vývojově nutné rozšiřování tradičních forem ochot-

nické práce. Tady všude čeká hodně práce na ochotníky, kteří se nebojí a kteří mohou odpovět na ně tvořit, tj. kteří milují, znají, chtějí se učit – a už také něco umějí. Neboť jen výjimečně můžeme avantgardu tohoto druhu očekávat od souborů, které se ještě nevytvořily z dětských plenek neznalosti např. jevištní řeči. Jinými slovy: jestliže průměrná režijní herecká úroveň letošních hronovských představení je z různých důvodů nízká, neznamená to oficiální snížení normy, ale znamená to varovnou výzvu, červený signál, objevující se na hronovském nebi za pět munt dvanáct – 360 dní před jubilejním XXX. Jiráskovým Hronovem.

JIRÍ BENES

Včera dopoledne jsme shlédli kouzelné představení brandýské jedenáctiletky: dramatizaci Aškenazyho Ukradeného měsíce. (Referát o představení přinášíme na druhé straně našeho listu.)

PORADNÍ SBORY - AKTIVISTÉ OCHOTNICKÉHO HNUTÍ

Rozebrat a shrnout výsledky dosavadní práce poradních sborů pro divadlo není rozhodně úkolem těchto několika řádků, v nichž chceme spíše hovořit o zkušenostech, které jsou specifické pro určitý kraj nebo okres. Bylo by účelné, kdyby v rámci XXIX. Jiráskova Hronova byla uspořádána beseda na toto téma za účasti předních krajských poradních sborů a některých poradních sborů okresních. Už tím spíše, že k výměně názorů o této závažné otázce dosud nedošlo, že ani ústřední poradní sbor pro divadlo, ani Ochotnické divadlo neuskutečnily na toto téma žádnou závaznou kampaň.

Je jisté, že zásady práce, kompetence a poslání jsou dány dokumentem a že způsoby cesty, formy a metody jejich uskutečňování jsou individuálně dány operativností a iniciativou členů kolektivů těchto poradních sborů. Tam kde okresní poradní sbory vytvářejí situaci jakéhosi nezávislého orgánu pro řízení ochotnické práce, dochází i v souborech k nezdramytným spolkovým zjevům, projevujícím se v odrůzené dramaturgii, v ochotni-

čení po staru a stescích na všechno nové, co činí z ochotnického hnutí skutečnou lidovou uměleckou tvořivost, sloužící zájmem lidu. Na druhé straně je možno snést řadu příkladů pro to, že okresní poradní sbory jsou skutečnými rádci a pomocníky souborů v tom pravém slova smyslu. Za všechny uvedeme příklad z Broumova.

Broumovský poradní sbor pro divadlo pracuje systematicky podle přesného pracovního plánu. Schůze předsednictva se scházejí pravidelně měsíčně v jednom ze čtyř obvodů okresu, kde řeší za účasti vedoucích a režisérů jednotlivých souborů situaci v obvodu. OPS pro divadlo řídí již po dva roky pracovní soutěž o putovní vltku ONV, v níž čtvrtletně hodnotí ideovou, uměleckou a organizační práci souborů s velkým důrazem na vnitřní život souborů. Čtvrtletní aktiv zdatoucí souborů jsou doplňovány školením za účasti

předních divadelních odborníků. Závěrečný aktiv v červenci na Jiráskových Skalách se konal za účasti 200 ochotníků z okresu. Členové OPS zajišťují pravidelně do souborů na zkoušky i schůze, radí při výběru her i při technických otázkách zařizování jevištního apod.

Takový okresní poradní sbor se již dnes najde ve všech krajích a věříme, že ne jen jeden. Na upevnění okresních poradních sborů pro divadlo musí mít především zájem krajské poradní sbory a pečovat o ně soustavně svými strukturami.

V Pardubickém kraji řeší tuto naléhavou formou patronát členů KPS pro divadlo. Tento úzký kontakt s okresními sbory je nyní především pro KPS pro divadlo, který může z nedostatku lidí do vypracování zosádní závěry, navrhovat krajskému domu osvěty účelnou metodickou pomoc, dle zkušeností zevlaobecněvat o předsedě.

Pokračování na str. 2.

DNES

V 8 hodin ráno začal v jideňě SZ celostátní dramaturgický aktiv, který trvá až do 16. hodiny odpolední.

Odpoledne a večer hraje v Jiráskově divadle soubor Tyl z Rakovníka Metelice Leonida Leonova.

V 18 hodin bude v parku u pramenů koncert smyčcového orchestru ZK Máj a Jednoty. Na programu Smetana, Dvořák, Suk, Čajkovskij, Brahms aj.

V 17 hodin je od divadla pout ke hrobu Aloise Jirásky.

Ve Slavič je ve 20 hodin veselice a na náměstí začne v tutéž dobu promítání dokumentárních filmů.

Náchod:

Slavnostní uvítání dramatického kroužku z Brandýsa n. L. je ve 13 hodin na MNV.

Odpolední představení patří brandýské jedenáctiletce s její dramatizací Aškenazyho Ukradeného měsíce, večerní polskému divadelnímu souboru, který bude přivítán v 16 hodin na MNV.

Ve 20 hodin se promítají na náměstí diapozitivy „Z Jiráskova kraje“.

ZÍTRA

V kroužcích a na plenární diskusí budeme hovořit o představení rakovnického souboru, který se hraje! Leonovovu Metelici.

Gorkij? Že je to vášnivý a jemný, obrovský vzdělaný básník-filosof (aniž by jeho díla byly filosofickými traktáty)? Ano, a přece... U nikoho totiž není tak výrazně vyjádřen odpor k poloprávnímu, ke schematismu, k suché proklamativnosti v literárním díle, k nepravdám a zejména k poloprávnímu všemu druhu jako u Leonova. Je nesmířitelný vůči veškeré povrchnosti – v myšlení, citěti, jednání – a tedy i k vyjadřování člověka života. Je to složitý autor, řekl bych nerozškatkovatelný. Proto snad – přes ono všeobecné uznání – existuje o jeho díle mnohem méně kritické hodnotící literatury než o jiných, přece jen méně významných a slabších autorech (ně ve zlem, ale např. jako o Kornejčukovi). Leonov zkrátka působí potíže. Kritikům, inscenátorům, veřejnosti. A jistě i Metelici, i když je výrazovými prostředky přístupnější než díla rané tvorby, např. Smíření Badadoškinsa z roku 1929.

Počkejme. Můžeme snad říci, že Leonov není dostatečně bojovný a stranický autor?

Mohou to říci ti, kteří dobře pochopí bojovnost a strančnost třeba Optimistické tragedie, hry „publeicistického charakteru vysokého stylu“, ale už ji dostatečně dobře nerozpoznají v náročné výrazové stavbě a myšlenkové osnově Metelice. Jinak bych řekl, že Leonov je výsostně bojovný a stranický autor.

V jakém smyslu?

V tom, že se veškerou silou svého talentu a bohatého intelektu věnuje nejzákladnějším otázkám naší doby, socialismu – otázkám charakteru a mravnosti i lidí socialismu, že bojuje za jejich ryost. Ovšem, je neobyčejně náročný, klade velmi vysoké požadavky. Jeho nejkrásnější typy – klade nové typy, které tak potřebujeme dnes! – na našem divadle i v našem životě – jsou mladí lidé. Ukazuje je vždy – jako dramatik – ve chvílích, kdy se jejich charakter, mravnost, myšlení, cit, vůle – projevují v prvním setkání – a utkání – s tím obšírným, krásným i surovým procesem, který se jmenuje život.

I v Metelici?

Ovšem! Jak jinak! Jsou tu především dva mladí lidé, splatí vzájemným eltem mladé lásky a přátelství a souduřství. Serjoža a Zoja. Čistota a velkou vychází z této prostoty Zoja. Leonov vůbec „nadržuje“ ženám. Věř, že v nich je počátek očisty, katharse světa, i nás, mužů.

Kdo pochopí Metelici?

Myšlení lidé socialismu.

Vladimír HORÁČEK

Poučení

Ke konci se Hronov chýlí, rozejdem se, moji milí, ke své všední práci denní v mnohém nově poučení:

Nelze dobře dohromady nabírat si funkce všady, být všech možných porot členem, když krýt svým vlastním jménem, jeden soubor instruovat a u druhých režisovat,

trfělmů dát vlastní dílo a být jak to dobrá víla

co tě na hrud přivine a Hronov tě nemine. Pak se mnohý nešvar vidá. Kdopak za to odpovídá?

Vždyť ta naše láska není žádná spás, kéž se sejdem za rok bez dobrých vil zos. — am —

„Ukradený měsíc“ - příklad tvořivosti

Včera jsme pozdravili v Jiráskově divadle nejmladší soubor letošního Hronova - dramatické kroužek jedenáctiletých z Brandyse. A právě toto nejmladší nás okouzlo představením, které bylo při odpolední, bohužel málo navštívené diskusi, hodnoceno jako nejpodnětnější z letošní přehlídky. Chlapci a děvčata z Brandyse, vedení svým učitelem a současně upravovatelem a inscenátorem Aškenazyho povidky „Ukradený měsíc“ L. Smoljakem, nám totiž podali příklad skutečné tvořivosti v tom nejkrásnější slova smyslu. Tamejství jejich úspěchu spočívá především v tom, že věděli zcela přesně, co chtějí svou inscenací Aškenazyho povidky vyslovit - a proto se jim při jejich schopnostech, zápalu a nezištné spolupráci profesionálního umělce, malíře R. Pilaře, muselo podařit najít i ono jedinečné, neopakovatelné jak. Jejich zpracování „Ukradeného měsíce“ je spíše než dramatické scénickým vyprávěním, podmaňujícím si diváky prostými výrazovými prostředky čisté poezie, stylovou jednoduše, neokázalou nápaditostí, schopností vyjadřovat se neposíbnou, působivou a účinnou zkratkovitostí. Dovedli velmi jasně nacházet rovnorodé výrazové prostředky, jejich satira je účinná, aniž by urážela, jejich vtip je jemný a kultivovaný, poetičnost je cudná a nebanální.

6000 lidí za jediný den

vidělo pořady XXIX. Jiráskova Hronova v Hronově a v Náchodě ve čtvrtek 20. srpna na 19 různých kulturních a společenských akcích.

Poučme se od Poláků

Irena Ciszek
v roli Janky

Včera se představili naši polští hosté Dělnické divadlo při Bavlíně, závozech z Bielawy. Uvedli hru K. Salaburské „Krzysztof“. Tato hra o problémech dospívající mládeže byla původně napsána pro rozhlas, a teprve později přepracována pro divadlo. Čtením si na ni pokus mladé autorky sáhnout do žhavé morální problematiky mladých lidí řešit vztah rodičů a dětí, čtením si jejího optimismu, s nímž řeší případ středoskoláka Krzysztofa a Janky a jejich nemanželského děcka. Čtením si toho, jak zdůrazňuje odpovědnost mladých za jejich činy, ale máme současně výhrady k uměleckému vypracování hry. Sám příběh o tom, jak Krzysztof skrývá Janku v bunkru za městem, kdo sám provede porod a kde Janka zůstane s děckem, nevyznívá věrohodně. Na dramatické stavbě hry je znát její původní rozhlasová verze a to zejména ve třetím aktu, kde nejsilnější pocíťujeme její základní slabinu - totiž to, že dramatické události, podmiňující osud hrdinů, se odehrávají často za scénou a divák se o nich dovídá až dodatečně víceméně epickým vyprávěním (ve třetím aktu zejména vyprávění Wojka o osudu Krzysztofa a Janky, kterou autorka v závěrečném dějství vůbec neuvedla na scénu).

Soubor z Bielawy je v inscenaci této umělecky ne zvlášť silné hry ukázkou jako zkušební a velmi talentovaný divadelní kolektiv. Hra herckého ensemblu, v jehož středu je několik velmi nadaných umělců, se vyznačuje jistotou a suverenitou lidí, kteří jsou na prknech opravdu doma a mají dobrý základ ve zvládnuté technice i pečlivém vypracování rolí. Lze říci - můžeme-li použít tohoto termínu - že to bylo představení s profesionální úrovní hlavních herckých výkonů. Zvláště dobor byli E. Włodarczyk v roli Krzysztofa a představitelky obou mladých dívek, Janky (I. Ciszeková), u níž jsme zejména v druhém dějství ocenili oduševnělý prožití, a Lilky (J. Czapiogová), která vytvořila působivý typ světského děvčete lehkomyšlné povahy, jejímž životním křemem je užít světa.

Skoda, že tohoto dobrého herckého materiálu nedovedla ještě víc využít režie T. Mierzej. V prvním a třetím jednání nebyla dost nápaditá a už státnostní aranžmá podtrhla dramatické nedostatky hry, které pak vedly u diváků k pocitu zbytečné rozvlečenosti. Celkové ovšem - i při řadě drobných chyb a připomínek k herckým výkonům, které bychom mohli uvádět, má představení opravdu charakter inscenace špičkového ochotnického souboru.

Nadepsal jsem svůj článek „Poučme se od Poláků“. A to proto, že chci z představení zvláště vyzdvihnout dvě věci, z kterých by se naši ochotníci - a nejen ochotníci - poučit opravdu měli. První je velmi čistý hlasový projev polských herců, pozornost, kterou věnují čistotě dikce a slovnímu jednání. Ta pozornost jde tak daleko, že u některých herců je daleko pečlivější propracování slovní part než pohyb a gesto (představitelka matky Janky, Franciszky). Tato čistota slova a umění vyjadřit jeho odstínem vnitřní stav postavy by se měla stát opravdu inspirujícím podnětem pro naše ochotnické soubory. A dále čtení jako příklad vyzvednout výpravu hry, krajně jednoduchou, lehece přenosnou, bez jakýchkoli zbytečností, která přitom vytváří dobrý a funkční rámec pro akce herců a dobře charakterizuje inscenace ochotnických souborů a proti které se v podvědomí mnohých ještě vzpírá stará tendence po „vypracování“ a „velké podívané“.

Děkuji polským soudruhům za pěkný zážitek a věřím, že toto představení najde své pokračovatele v inscenacích dalších zahraničních ochotnických souborů na příštích Jiráskových Hronovech a v řadě výměně zkušeností ochotnických umělců různých národů. M. Š.

A tak vůbec neví, že jednotliví představitelé „nevystáří“ postav v běžném slova smyslu, že oba uličníci (Z. Tománek a F. Hrubý) neosloňují nějakým dětským herectvím - ale naopak, i jejich určité dětské neobratnosti a nedovednosti dovedl režisér využít v prostém a neefektním aranžmá k co největšímu účinku. A tak ze šťastné syntese básnického slova, režijního nápadu, malířského vtipu a mladého elánu celého souboru vrostlo představení v tom nejlepší slova smyslu podnětné, ukazující nové cesty a vybízející nikoli k mechanické kopii, ale k tvůrčímu následování.

A na závěr trošku hořkou poznámku: letošní Hronov ukázal, že přes všechny proklamace, přes to, že probíhala celostátní soutěž inscenací pro děti a mládež, že dětské a mládežnické divadlo pořád na okraji zájmu. S výjimkou „Trojanů“ nebyla ani jedna ze tří v Hronově uvedených mládežnických inscenací prodiskutována v kroužcích, a diskuse v plénu se rovněž netýkala velkého zájmu - i když to byla právě mládežnická představení, a z nich zvláště „Ukradený měsíc“, která byla nejceněnějšími podněty a přínosy letošního Hronova. -js-

Tečka za Svitavskými

kem k tomu, aby byl vytvořen řetěz nesouvislých scén, tříst nápadů bez logické souvislosti. Autoři textu a režisér navázali na tradici V+W. To je chvalyhodné, avšak poučili se z jejich politických her jen vnějškovým přístupem k věci. To je např. charakter hubdy, způsob zpěvu, způsob předscenicných rozhovorů atd. Ovšem nepoučili se v tom, že dílo Osvozených bylo vždy uceleným celkem, že mělo určitou vnitřní konstantu, v níž všechny scény směřovaly k tomu, aby podpořily základní myšlenku, aby byly pouze stavebními kameny, které by vytvořily ideovou pyramidu představení a zakončily ji pointou. Kdežto v představení svitavské Vigony jednotlivé scény byly často samostatné, odbočovaly často od tématu. Revue V+W rostla politicky i umělecky od scény ke scéně. U svitavského souboru po dobrém

Poradní sbory - aktivisté ochotnického hnutí

Dokončení ze str. 1.

Ke zvýšení dramaturgické úrovně se dobře osvědčují lektorské skupiny při KPS pro divadlo, které zpracovávají divadelní novinky pro potřebu okresních poradních sborů i souborů. Na okresních prozatiích nahrazují lektorské sbory poradenské hlidy pro soubory, kde se projednává a navrhuje dramaturgie po důkladném prodiskutování situace v souboru, jeho možnosti a kulturní politické situace a potřebě v místě.

Takovou činnost se především uplatňuje dramaturgický profil souboru, okresu a konečně i kraje.

Krajské a okresní poradní sbory souběžně pečují o výchovu nového ochotnického dorostu organizováním účelového školení přímo v souborech nebo sousedících oblastech. Do této skupiny patří metodické práce při prokládání členů poradcůvých komisí zejména mládežníků, kde se v mnoha případech objevují u některých členů před nedostatky teore-

POUŤ KE HROBU

Vždy o Jiráskových oslavách navštěvují hrob našeho Aloise Jiráského. Je stále rozkvetlý - zahalen věnci a květinami o ozdoben Horejšovou sochou. Zde spí On, ze ženou, synem i snachou, umučenou nacisty. A jen nedaleko odtud spí rodiče Aloise Jiráského, jímž vědčny a milující syn dal vytesat na náhrobek slovo: „Celým srdcem žiji dětem svým. Bůh odpalí jim všechnu lošku, věrnou starost i lopotu.“

Sem přicházejí i všichni věrní odkazu Mistra, neboť pro umělce, ochotníky i prosté lidi i návštěvníky Jiráskových Hronovů je to místo k zadumání o jeho odkazu, který je stále živým pramenem k ověření smyslu naší dnešní doby, kdy se lid stal tvůrcem svého štěstí.

Vždyť naše síla pramení z hlubokého poznání naší slovní historie a lidu, vzděl síla je myšlenka a čin. Dnešku neporozumí ten, kdo nezná věceřšek. Od minulosti vedou články k slavnému dnešku.

Nechť XXIX. Jiráskův Hronov rozepíše v diváku všechny struny citů, jež nás obepínají, nechť vyjadřuje naši ochotnické naše tužby, radost i problémy, s kterými se potýkáme, abychom i na letošním JH načerpali další sílu k našim bojům o štěstí dělného lidu, a tak plnili odkaz Aloise Jiráského, který nás učí milovat pracujícího a těžce zkoušeného člověka minulých dob. Prošli, trpěli a skutečně. A. Janko

Dank und Gruß an Hronov

Již podruhé jsem při početí účasti na Jiráskově Hronově a jednu nyní domů s mnohými cennými zážitky a s pevným vědomím, že tady v CSR jsem získal mnoho přátel.

Právě na Hronově 1959 jsem pochopil, kolik síly a odhodlání může ve mně tento festival vyvolat a chtěl bych všechny hronovské účastníky ujistit, že se vrátím do NSR s velkým nadšením a elánem pro svou, jistě ne lehkou práci v lidové tvořivosti.

Jsem si vědom, co znamená lidová tvořivost obou zemí pro navázání přátelských styků mezi námi. Jiráskův Hronov 1959 mi dává velkou odvahu toto naše přátelství zveřejňovat a propagovat.

Hronov 1959 silně zdůraznil právo na lidskou důstojnost. Právě tak jako nás Němce musí k tomu vést letošní Schillerův rok.

Je zásluhou JH, že se stává věcně novým inspirátorem, stává se hnacím motorem ochotnického hnutí, je nepřítelům veškerého městského pohodlí a tak se stává impulsem tvůrčího neklidu.

Tak společně se snažíme formovat člověka v duchu Schillerových slov: „Důstojnost lidstva je ve vašich rukou, vašte si ji!“

Ještě jednou srdečný dík za pozvání a pobyt u vás.

ALBERT FUCK

Za krásou verše

Ve velkých prostorách náhodského divadla v přírodě sešly se včera dvě stovky milovníků poezie, aby vyslechly pásmo Seifertových veršů Vějíř Boženy Němcové. Soubor Okresní lidové knihovny v Náchodě pod vedením režiséra ing. Hrudka dosáhl cenných úspěchů, ve kterých zazněla našim divákům krásná česká řeč. Toto, v slavnostních událostech celkem opomínané představení, bylo dalším úspěchem tohoto souboru, který v okouzlivé rámci přírody strhl diváky k čitovému prožití pásma básní.

PORADNE SBORY SA RADIA

Včera sa zišli členovia českého a slovenského ústredného poradného sboru pre ochotnické divadlo na spoločnej schôdži. Hodnotili činnosť za uplynulé obdobie a prerokovali zásadné problémy súvisiace predovšetkým s novou súťažou dedinských súbtorov u koncepcii budúceho XXX. jubilejného Jiráskového Hronova. Členovia obidvoch poradných sborov odporúčajú usporiadať celostátnu súťaž dedinských súbtorov. Súťaž má v zmysle uznesení z celostátnej konferencie o ľudovej umelckej tvorivosti ďalej rozšíriť sieť ochotnických divadelných súbtorov a zvýšiť ich ideovú a umelckú účinnosť. XXX. Jiráskový Hronov má byť opäť prehladkou našich najvyšších dedinských súbtorov a majú sa na ňom zúčastniť aj niektoré zahraničné súbory. Zástupca ÚRO Informoval poradné sbory, že ÚRO vydáva v Ústredným sväzom odborov SSSR, aby sa na budúcom Hronove zúčastnili aj ochotnícky súbor zo Sovietskeho sväzu.

Hoblinky - Hoblinky - Hoblinky - Hoblinky

● V kroužku Pratského kraje se po představení 20.000 mil pod mořem debatovalo o původnosti hudby v této revui. Jedna členka kroužkovického souboru připomněla, že podle autorského práva lze převzít 5 taktů. „Skoda, že to neplatí taky pro činohru.“ povzdychl si přítomný Valtr Taub.

● Prosím vás, řekněte nám něco o agitce, zaznělo z naplněného sálu, když v něm dr. Horáček skončil svůj referát o agitacím divadle.

● Náš kraj je zamořen ateismem, postěžoval si v úvaze o dramaturgii jeden z členů ústředního poradního sboru pro divadlo. Snad by se u nás podařilo ten mor odstranit náboženskou propagandou, poradili mu.

● Dimal dnes časně ráno jeden z účastníků JH: Když člověk zůstane v Praze, přemýšlí, o co přijde v Hronově. A když je v Hronově, přemýšlí, o co přišla Praha, když je v Hronově.

● Zlepšovák, jehož by bylo možno užít jistě i na jiných festivalech,

které jsou tak nabitý programem oficiálním i neoficiálním jako letošní JH, jsme viděli na včerejší schůzi ústředního sboru pro divadlo: Budík natažený a natižený na hodinu, v kterou schůze měla podle programu skončit.

● Dramaturg jihlavského divadla nám dal k dispozici prohlášení, že jeho výrok, o němž jsme psali 16. srpna, že neprospl sbližení profesionálů s ochotníky nebyl míněn tak, jak o tom hovořil VI. Záček na plenární diskusi. J. Flíček spolupracoval s ochotníky, jak v prohlášení říká už jako dramaturg v Trutnově a spolupracuje s nimi i teď v Jihlavě.

● „Ukazujeme se, že vyhlásit pro příští sezónu celostátní soutěž na Jiráskově Hronově, jako se to stalo vlomí, je pozdě,“ prohlásil vedoucí divadelního a slovesného oddělení ÚDLT. K tomu se ozvala připomínka z pléna: „To asi proto bude letos celostátní soutěž vyhlášena až po Jiráskově Hronově“.

Hoblinky - Hoblinky - Hoblinky - Hoblinky

Zpravodaj XXIX. Jiráskova Hronova U NÁS vychází denně ve 14 hodin. Vydává jej přípravný výbor XXIX. JH, fidei redakční rada. Redigují Jiří Páber (hlavní redaktor), Martin Janůška a Helena Červená s křehem spolupracovníků. Výtvarná spolupráce František Koubeček. Technický redaktor Pavel Kopecký. Redakce je v uličské škole, Čapkova ul. 123, telefon Hronov 104. Tiskne Jiskra, národní podnik, provozovna Hronov. N 107479

Cena jednoho čísla Kčs 0,50.